ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

BŘ. JABLONSKÝ.

Povzbuzení k zpěvu

Zpějme písně libozvuké,
písně české, druhové!
Dokud český zpěv neuhyne,
nezkynou ni Čechové!
Uhlédnem se tu okrsku,
po lesích i bájích všech,—
nevalíme místa v Česku,
kde by nebyl zpíval Čech.

Sta roků české písně vábí,
písně vroucné milovat,
a když vlast svou chrabře bájil,
písničky též bojoval.
Všechrslem jehvnoval
slavný předek Žabojc,
když ve Orlej prospěvoval,
zval bratry do boje.
Pročež pějme písně plynné,
písně české, druhové!
Dokud český zpěv neuhyne, neuhynou též Čechové!

* * *

SLEČNA EMMA DESTINNOVÁ.

Slavná česká operní pěvkyně vystoupí v Omaze v úterý, dne 21. října, v Auditoriu. Přání našich krajanů a krajanek se konečně splní, že budou moci vyslechnouti naši výtečnou sopranistku, která bude účinkovati po oba večery, 20. a 21., ale v úterý bude zpívati hlavní rolli, jako "Amalie" v opeře "Maškarní ples", jak se naši čtenáři již z oznámení minulou neděli v tomto listě dočetli.

Touhou naší bylo po mnoho roků vyslechnouti tuto umělkyni a teď, když se přání naše uskuteční, doufám, že si nenechá nikdo z nás ujíti tuto příležitost, na niž se všichni srdečně těšíme.

* * *

Již příští měsíc, 2. listopadu, novení členství Amerického Červeného Kříže na rok a výzva ona bude v platnosti do 11. listopadu. Jest záhodno, bychom si i my všichni opět obnovili své členství a dle možnosti přispěli na tento vznešený humanní účel.

* *

V počínání dítek a jejich způsobů ve společnosti zreadlí se intelligence a v mnohých případech i charakter rodičů.

*

Rozvážná mysl a dobré srdce matky působí ve výchově rodiny jako divotvorný balsam, jehož účinky jsou znatelné na každém členu až ke konci jejich životního cíle.

*

Disciplina v rodině provázená s láskou jeví se u dětí na ulici, ve společnosti a doma u veliké míře.

*

Surovost, lež a klepy v domácnosti stěžují vývoj pravdy u dítěte a na rozcestí vedou je k zlému a často i ku zkáze.

*

V čisté chatě s pravdou a láskou odchovaná rodina, má větší cenu pro zem, nežli ona v přepychu a paláci, se lží.

* * *

HLASY Z OBECENSTVA.

V Chicagu, 3. října 1919.

Vážený pane Vrázi! Bylo nás mnoho upřímných lidí, kteří jsme ni během posledních pěti let často myslívali: "Kde jest náš Vráz?" Mnoho nás bylo, kteří bychom si byli přáli, aby místo dra. Fishera byl předsedou Čes. Nár. Sdružení náš Vráz. Dr. Fisher byl upřímným pracovníkem, však srdce lidu si nikdy nezískal. A kdyby, ať dříve nebo teď, měl lid rozhodnouti mezi drem. Fisherem a panem Vrázem, koho si přeje za předsedu organizace tak důležité, jsem jista, že by převážnou většinu hlasů měl Vráz. A tak jsme skutečně nevěděli, proč se práce stranile. Když ale později jsme různé věci proslýchali, tu jsme se domnívali, a myslím, že správně, že p. Vráz by s lidmi, kteří v ústředně N. S. pracovali v harmonii pracovat nemohl, a takže se raději k vůli dobru celku rozhodnul ustoupiti, aby se práce nerušila. Litovali jsme toho, že věci se asi tak měly, však o charakteru a inderních našeho dlouholetého průkopníka jsme nikdy nepochybovali. Kdo jednou poznal Vráze, bude si vždy vážiti upřímnosti jeho srdce a velikosti jeho ducha.

A když nyní slyšíme, jak různí lidé jezdí do Čech, aby tam chytře slovem i písmem hlásali slávu svého jména a při tom vrhali špatné světlo na lidi ryzího charakteru, jako jest Vráz, jsme rozhořčeni.

Uznáváme, že p. Vojta Beneš udělal zde velký kus práce, však jsme zcela přesvědčeni, že kdyby nebyl přišel on, byl by to učinil někdo jiný. Mám okamžitě na mysli alespoň jednoho schopného člověka a dobrého vlastence, který by práci tu rád byl konal, je-noom kdyby byl měl příležitost. A při tom se nám protiví, když slyšíme stále stesky p. Beneše, je kými on i celá jeho rodina jsou zde muženedníky, když na příklad on musí se studem přiznat, že jeho paní musí látat staré hadry. To je nás více, pane Beneši, které musíme si dělat nejenom všecku práci domácí jako vaše paní, ale při tom se i o výživu našich rodin starat, a mimo toho s chloubou povídáme, jak už šestý rok přeš. váme ty samé šaty a stále slušně vypadají. O paní Vrázové vímeže dělá rozhodně neméně tolik práce co paní Benešová, však ani ji ani pana Vráze to netěžuje.

Všichni máme chyby, však kdo jednou poznal pana Vráze, bude si jej vždy vážiti jako člověka pevného karakteru, muže, jehož slovům se může vždy věřiti.

A proto, pane Vrázi, věřte, že vaše dobré jméno nemůže nikdo poskvrniti.

Slávka B. Košnerová.

* * *

České veřejnosti! Znáš, laskavý čtenáři, cestovatele Vráze? Slyšel jsi jej vyprávěti o svých zkušenostech tím jeho milým, měkkým až k srdci jdoucím hlasem? Viděl jsi jej? Věřil bys, že ctihodný tento muž, který celý věk svůj pracoval ku cti svého národa, by byl schopen zrady a falše? Není již pouhá myšlenka znesvěcující?

A přec, přec našel se člověk, kněz, který tato slova staví ku jménu Vrázovu. V časopise "Svět" čteme ve výňatku článku "Národních Listů" ze dne 29. srpna, mezi jiným toto: "Nelíbí se mi, že se u vás trpí vlastizráda. Amerika jí nesnese a my jsme ji v našich řadách též netrpěli." (Poukazuje na případ Išky, Vráze, Koudelky a na blahobyt Munův.) Slova tato napsal český kněz reverend Oldřich Zlámal z Clevelandu. Však nedosti na tom. V denníku "Svět" dne 25. září dočítáme se o prohlášení dvojice delegátů Vojty Beneše a Tony Novotného v pražských Národních listech ze dne 26. srpna, kdež pánové tito jako officielní zástupci Čechoslováků v Americe prohlašují, že cestovatel p. E. St. Vráz nesúčastnil se osvobozovací akce. Že tak mluví pan Novotný, nedivím se, vždyť osobní zášť proti Vrázovi napadala tohoto již roku 1916, kdy p. Vráz pracoval o volební kampani ve prospěch presidenta Wilsona. Již tehdy velice ostře odsuzoval jej, že nemá se míchati do politiky. A přece p. Vráz vstoupil do kanceláře po znovuzvolení Wilsona, jelikož správně očekával od něho pomoc pro národ československý, až dojde k míru. A p. Beneš může jen tak bez uzardění vůči celé české veřejnosti tvrditi, že poctivý náš Vráz nepracoval pro osvobození svého národa! Což neví, že ustoupil do ústraní jen proto, aby nepřekážel těm, kteří úpěli se po zádech československého lidu k místům nejvlivnějším? Ještě nedávno psal nám pan Vráz v soukromém dopise, že trpí velikými bolestmi ve dne v noci. Touží jen po úlevě a klidu, a nejraději byl by, kdyby česká veřejnost povaha bude opět záhájen nápor pro oživovala jej za mrtvého, aby každý přiložil ruku k práci, budoval lepší budoucnost českého národa a na vše minulé zapomínal. Bojů, rozbrojů jakýchkoliv aby byl konec — a jen se budovalo dobré, nové, lepší.

Činnost Vrázovu známe celé čtvrtstoletí. Každá stránka v knize jeho života známa jest lidu českému zde i u nás a čistota jeho charakteru důstojně drouží se až k přílišné jeho skromnosti. Zde v Americe byl zakladatelem Česko-Americké Národní Rady a spoluzakladatelem Národ. Sdružení, ba možno skoro říci — zakladatelem. A tento muž, že by byl schopen zrady? Nechť zodpoví nám důstojný páter Zlámal, čím zradil starý vlastenec Vráz svůj národ, čím provinil se na jeho právech, že dovoleno je takto jej urážeti. A české naše listy, ty které dříve zaznamenávaly všecky jeho dobré vlastnosti a slávu, ty samé nerozpakují se bez důkazů, beze všeho otisknouti jméno jeho mezi zrádci. Kde jest to zákonem, aby v poctivosti bezúhonného života sešedivělý muž napaden směl býti beztrestně kýmkoliv? Jest to úkolem a mravním poslánim české žurnalistiky, aby časopis svůj propůjčovala k pokálení osobnosti lidí zachovalých? Jak zachovává se k tomuto útoku česká veřejnost? Či jsme my Čechové v pravdu již tak ospalé lhostejnými že bez protestu ostouzeti necháme lidí nejčestnějších?

Vás, pane Vrázi, prosím, bystevyšel konečně z dobrovolného ústraní a nešetřte těch, kteří ne četřili vás. Zjevte tomu lidu českému, který k vám jistě úctu lásku neztratil, že zachoval jste se svému národu věrný a čistý.

Jožka Očenášková.

(Všechny české časopisy žádám laskavě o otištění.)

* * *

Shora uvedené dopisy obou paní ze "Ž. L." otiskuji a projevuji svoje opovržení oproti útokům na zasloužilého Čecha a vlastence, p. E. St. Vráze.

Vážený pane Vrázi a milý příteli! Sympatisuji s Vámi z hlubi duše své a ujišťuji Vás, že takového jednání se mohou dopustiti pouze lidé maličcí s přílišnou sobeckostí, zaslepení, a těch, bohu žel, je mezi námi zde v Americe mezi našimi krajany, bezkě procento a netřeba nám ani jich sem importovati. Kdo chce dělat mezi lidem missionáře, musí míti předem v srdci lásku a na rtech pravdu a sebedůvěru, tak aby se mohl každému podívati do očí.

Četla jsem v chicagských listech Vaše vysvětlení ohledně držení se v ústraní v zájmu Č. N. S. a věru srdce mne při tom zabolelo, že takové nešetrnosti se mohou dopustiti někteří lidé v tak vážné době, kde bylo třeba všech sil a práce každého jednotlivce.

Avšak takových případů se stalo na mnoha místech, kde ti, kteří od založení Č. N. S. nezištně a upřímně pracovali, byli pak zúmyslně odstrkováni a urážení těmi, kteří s počátku byli proti onomu hnutí, avšak jakmile pozorovali uskutečnění účele, vetřeli se do popředí, tak aby z práce jiných odnesli zisk i slávu. Avšak na to ve své hrabivosti nevzpomněli, že sláva, neb reklama, získaná na úvěr jiných, nezanechá jim pomník čestný ani trvalý, neboť snižování jiných ku dobytí slávy, je jako setí větru a sklizení bouře.

Doufám, že česká Amerika, jak znala pana Vráze po dlouhá léta, že i na dále jej tak bude znáti a že skvrna na něj vržená bude odčiněna projevením jemu té staré důvěry. Ač pan Vráz procestoval celý svět i s divokou Afrikou, vzdor všemu strádání, utrpení a nebezpečí, neprožil duševní bolesti jako od výpadu svých vlastních krajanů. Avšak pravda, tak jako olej na povrch vody vstoupí, tak též i jádro českého lidu uznává Vaši upřímnost, poctivost a češství a žádné ústrahy takékrajanů je nepodvrátí.

Pořadatelka.

* * *

Arna Š. z Prahy.—(Pokračování.) — Po vypuknutí války, kdy výborně vycvičené německé vojsko postupovalo přes Belgii do Francie, obávali jsme se v Čechách, že Francie, přepadená zákeřným výpadem přes neutrální Belgii, neodolá strašlivému náraz prvotním vítězstvím zpitých a rozvášněných německých mass. Na úspěších těch hlavní podíl mělo dělostřelectvo. Odborníci, zejména angličtí, tvrdili, že válku vyhraje jen převaha dělostřelectva. Státy čtyřdohodové s největším urychlením mobilisovaly průmysl strojní pro výrobu munice. V té době přemýšlel mnohý z nás ve skrytu své duše, jak pomoci. Je známo, jak se pohlíželo ze strany rakouské vlády na český národ. Byli jsme si vědomi, jakýž osud by stihl Slovanstvo a celou Evropu, kdyby německý meč diktoval mír. Na zřejmý odpor nebylo ovšem ani pomýšlení. Byli jsme kol dokola obklopeny nepřítelem a při prvém hnutí byli bychom propadli osudu jako Srbsko. — Kdo se vzepřel, sešel potupnou smrtí. Pod tímto nesmiřným tlakem vznikaly zoufalé pokusy sebeobrany a snahy pomoci sobě i našim přátelům zahraničním. — A tak u Ludvíka Očenáška, známého českého vynálezce, který před 10 léty obrátil na sebe pozornost vynálezem rotačního motoru, vznikla myšlenka, kterak by dohodě prospěl. — L. Očenášek byl na počátku války přidělen vojenské nemocnici Pražského Sokola, kdež stal se samostatným roentgenologem. Umyslil si skonstruovat náhradu za dělostřelectvo a sice v přístroji, který by jednoduchosti a velkým effektem čelil dělům a který by byl snadno a rychle vyroben. Napadlo mu použiti dřívějšího svého vynálezu, rotačního motoru, konstruovaného pro účely aviatické. Na základě toho sestrojil model torpéda. Hlavní výhodou tohoto vynálezu byla úžasná rychlost výroby. (Za 10 neděl již po doprovení modelu do Francie bylo na francouzské frontě torpéda ve velikém množství použito.) Nákres a fotografie modelu byly tedy zvláštním kurýrem odeslány přes Švýcary do Paříže, kdež Masaryk odevzdal celý tento elaborát francouzské vládě jako český dar. — V srpnu 1915 hlásily již úřední zprávy německé, že Francouzové používají nových zbraní — vzdušných torpéd. Němci i Rakušané pokoušeli se napodobiti tuto zbraň, ale marně hleděli dohoniti náskok spojenců. — Na jaře roku 1918 byl Očenášek upozorněn šéfredaktorem "Národních Listů" p. Fr. Sísem, že by nemálo prospěl naší věci, kdyby se mu podařilo učiniti připojení na telefonickou linku, která vede mezi Berlínem a Vídní kolem Prahy a slouží státním účelům; kdyby bylo možno zachycovati z této linky telefonické rozmluvy. — A tu byste se v brožůrce "Na pomoc dohodě" dočetli mnoho zajímavostí. Jak Očenášek, sám jsa v jeseckou službou vázán, vydával se večer po službě na cesty směrem k Bílé Hoře, kde tušil, že by se telefonní vedení mohlo nacházeti a jak neunavně celé hodiny hledal příhodného místa, kde by se mohl na dráty připojiti k vyslechnutí rozhovoru. Nechtě budit pozornost i nedůvěru venkovanů svou častou přítomností, vycházel i za noci, aby připojení učinil a druhý den pak pomocí kapesního telefonu rozhovor vyslechl. — Často sedával několik hodin ve křoví nebo v ovocech, nemoha pro přítomnost venkovských lidí, pasteven koz, sedlářů a j. přikročiti k opětným pokusům. Na své pochůzce dostal se jednou na silnici k Břevnovu, odtud pak sledoval vedení až ke Košířům, dále pak do uzoučké klikaté uličky mezi "Klamovkou" a "Demartinkou". Křivolakost uličky byla příčinou, že dráty telefonního vedení v některém místě vedly korunami stromů, jednou ze zahrady Klamovky, potom zas ze zahrady Demartinky. — Po marných pokusech připojiti se tuto na vedení (v polích totiž všude pracující lid a z blízké cihelny bylo na ono místo vidětí), umínil si Očenášek, že to na příští den provede za každou cenu. Pro každý případ ozbrojil se revolverem a vydal se na výzkumnou cestu. Že bylo počasí nepříznivé a chvílemi pršelo, bylo venku málo lidí. Během tří hodin plné práce měl připojení hotovo (byl často mimojdoucími chodci vyrušován a nucen na chvíli oddati se nečinnosti). Ukryt v křoví, připojil naslouchátko a čekal. Po chvíli zahřeení v naslouchátku a slyšeti slova: Kriegsministerium Wien — a odpověď: Grosser General Stab Berlin. Rozmluva tehdy byla zcela bezvýznamná, než přece nabyl přesvědčení, že je to hledaná linka. — Nyní jednalo se o to, kterak to zaříditi, aby se mohlo rozhovorům pravidelně a nerušeně naslouchat. Došel konečně k následu, zakoupiti nějaký objekt, přes nějž anebo kolem kterého telefonní vedení přecházel. Nejvýhodnější byl dům a zahrada "Demartinka" pro svoji blízkost a rychlé spojení se středem Prahy. Později rozhodnuto, že pozemek "Demartinku" zakoupí společně s Dr. Scheinerem a inženýrem Bečkou, který složí zatím záhy celý obnos 40.000 K. Očenášek představen majiteli p. Zelerovi, objásil mu, že bude denně do zahrady docházeti, aby prací na vzduchu léčil svoji nervosu; že založí si zelinářskou zahradu a pěstovat že bude ovocné stromy, které bude nutno na některých místech prořezat — při tom ovšem hned ohlídal ořech a hrušku, jejíž korunu veály dráty. Na zakoupené zahradě nebylo však žádného obytného stavení, jen stáje a chlévy. Očenášek dohodl se tedy s nájemcem, aby si stáje i chlévy ponechal v podnájmu a za to mu přenechal dvě místnosti v domečku, nalézajícím se pod bytem bývalého majitele, který již zakoupenému pozemku nepatřil. Místnosti bylo třeba ke zřízení telefonní stanice. Nebylo to tak snadné uvést vše alespoň trochu jen do možného pořádku. Vše bylo tu zanedbané i dveře prohnilé. Očenášek sám si všecko zřídil. Konečně pod záminkou, že si založí zelinářskou zahrádku, jal se rýti půdu v blízkosti hrušky, kudy vedly dráty. Celé dny neunavně pracoval a při tom musel být bedlív, aby nevzbudil v okolí pozornost, musel všemožně výmluvami nájemce klamati. Ten rád a často přihlížel jeho zahradničení, netušil ovšem, proč to všecko. Tehdy bývalo Očenáškovi všecek zoufalý, když práce následkem stálého vyrušování aneb přítomnosti dotyčného nebrala konce. Konečně položen do země elektrický kabel. Při tom i příštích pak ještě pracích a přípravách zúčastněn byl přítel Očenáškův a důvěrník jeho, inž. Malý. Připojení v koruně hrušky šťastně provedeno a nezasvěcence těžko by byl co pozorovával. V domečku pak vyslechnuta rozmluva Berlín—Vídeň. Slyšet bylo znamenitě. Očenášek pro churavost zažádal si o 14-denní dovolenou a nastoupil pravidelnou denní službu u telefonu. Někdy střídal se s inž. Malým. — Dychtivě sledovali každou zprávičku o postupu dohodových vojsk a dle toho soudilo se, kdy může být válka skončena a kdy již bude rozhodnuto o našem osudu. Nadešly dni, kdy zprávy generálního štábu z bojiště při porovnání s vyslechnutými rozhovory byly ve velkém rozporu. — Očenášek připomíná ve svém vypravování, že prožívali v duchu poslední dny rozhovorů, připadá mu, že ve skutečnosti stál u úmrtního lože dohasínajícího Rakouska. — Těžko tuto posuditi, co osobních obětí přinesl Očenášek pro dobrou věc. Vždyť konstruování vzdušného torpéda i připojení na státní linku dělo se v době, kdy byla persekuce naše nejtužší, kdy špiclovství bujelo na všech stranách. Šlo tedy o hlavu. I. Očenášek neochvějně riskoval vše, svou svobodu, svou existenci, svůj život . . . Tuto ušlechtilou odvahu vnukalo mu především jeho vlastenecké cítění, hluboké a ryzí jeho sokolské uvědomění. Sílilo jej nemálo statečné chování jeho ženy, do všeho zasvěcené a nabádajícího jej, aby svých odborných vědomostí užil ve prospěch dohody. Jeho bratr Augustin, známý činovník sokolský, ujistil jej, že — "kdyby se s ním něco stalo, o rodinu jeho že se postará". — Vedle Očenáškc byli tu ještě jiní do věci této zasvěcení (inž. Bečka, dr. Scheiner, chéfredaktor Sís, inž. Malý, rev. Šimandl), kteří byli pomocníky a tichými spolupracovníky jeho. Všecko vedla stejná a krásná myšlenka, přispěti dle svých sil bez ohledu na sebe — k svobodě naší drahé, těžce zkoušené vlasti! Všem těm budiž čest a dík!

* * *

Teta Vitámvásová, Omaha. — Čtěnú pí. pořadatelku a družky "Ž. H.! Teto, co děláš, že nepíšeš? Vždyť jsi byla na žních! Anebo jsi, pro pána krále, taky vířela tu černou nestvůru? Ani nepíšeš mně, ani do "Hlídky"! — Pí. Jos. Anžlová píše, že ani pí. pořadatelku, ani tetu neviděla na výstavě v Lincoln. Prosím vás, když se na to nemůžeme domluvit! Ještě jsme nebyly u pí. Kálalové na kuřátkách a to pozvání bylo dříve. A teď někam jeta není ani pomyšlení, vždyť jsou žně na houby; aneb se to lépe řekne — "honba za houbama"; stříli se klackem. Není vám zábavnějšího, jako jíti na houby. Ku pí.: Telefon pozdě večer, aneb brzy ráno: Půjdeš na houby! Tak jednoho rána, když muž odcházel do práce, mezi dveřmi mně povídá: Máš být brzo ráno ho — Bartoň, něco se muselo stát, telefonovali večer — bylo deset hodin! Však již za chvíli na to jde, domácí paní, a — co se stalo u Bartoňů, byla jste tam?! — Ještě ne? — No, tak jděte, volali sem. Mr. už spal a já jsem volala; on pak povídal, že jste se slečnou na koncerte. No, jděte hned. — Já vám řekna, že Bartoňovi jsou od nás jen tři bloky; ale že jsem tam byla za tři minuty. Bez klepání, otevřu dveře. Co je? Co se stalo?! No, a co že se stalo — nic, povídá táta Bartoň, jenž právě myl po snídani nádobí — máš jít se starou na houby. Pí. Prchalová a Banýhauerová taky chtějí jít! — No — ale vždyť prší a kde je Máry? — Ale někde u slepic. — A proto ten hon po mně, jako po tom černochu. A nešly jsme, protože pršelo. Před tím jsem byla a byla s námi Albína Blatnova. Byly jsme čtyry. Ty, které na ně nechodí, nevíš, co jest to za radost! A letos je hub dost! Když se jde do lesa, to je to nejlepší přátelství. Jakmile se tam přijde, rozejde se každá v jinou stranu a co chvíle, slyšíte jedna druhou volat: Huhůů?!—aby se totiž neztratily. Však jestli některá má štěstí, tu se ani neozve, až to sebere. Jiná řekne: Ta má pastvu, neozívá se! No, proč se bát, vždyť máme každá ssebou nůž?! Tamhle chodí nějaký děda s hochem! Kde? Není to starý Benda? Tomu bychom se ale kapitálně pomstily! Konečně se pustíme dál a houkám. Slabý hlas paní Prchalové prozradil, že se jí vede zle, aneb dobře. Táhnu za ní a vskutku — měla štěstí! Pustila jsem se poblíže ní do pastvy a hned byly koše plné. Teď jsme se domluvily, Teta s Albínou že potáhnou domů; vždyť je sobota, a ony dvě táhly dále na západ. — Milý Láďo, kdyby's tak se mohl kouknout domů, ale teď, tak bys neviděl nic jiného, nežli samou houbu a děti . . . Holásek hraje úryvky z divadel. Kouba, když mu řekli, aby zaved' tetu domů, chytil se za nos a utek'. Albínu, ta to nemá moc ráda, když má jíti s matkou na houby. Líbuše, když je chvíli doma, tu ráda spí. A Anežka, po té prý je to jako po tornádu. Tak si mně alespoň stěžoval tvůj "daddy", že musí po ní uklízet. A Blažena? Ta, když mě může napálit, tak to — to víš, milý Láďo, již podle přátelství — jistě udělá. Tuhle mně prodala čtyry papriky za pěťák! A ti dva malí cuparti, plni života, rozházi, kde co. Tuhle si daddy poslal malou Blaženku za čtvrťák pro cukr. Ona mu ho donesla za pět centů a zpět nic. No, to víš, jak to bylo. A já povídám: No, tak to je, tak to je . . . A aby to bylo všechno, přijde Džimi, Ryna, Otá a Jaroušc a jeho paní jsem ještě od veselky neviděla. Víš, oni se každému neukazují! A tak, kdyby jsi již byl doma, vše by bylo jinak. Vzal by's to trochu pod komando! Tak jsem ti to tak trochu pověděla a za tu pusu ti mockrát děkuji! Adolf Lašťovičmně ji také posílá. Ale, ale, kde pak, mladí hoši a pusinkovat staron tetku! Psala bych ti o tom lynčování, ale novíny o tom nesmí psát; mám zlost! Ale ty a teta to nespraví. A když "Bee" o tom psala, všichni čerti se na ni sypali. Ta psala pravdu a bude psát zas; ta se nebojí! Viktor se jich neulekne a to je dobře. — Piš mně zase brzy!

Tvoje — Teta.

Konečně jsem tedy ze žní doma. Však můj kloboučk a rukavice tam zůstaly. Práce, to víte, že bylo o žních dost. Do Thurston jsem přijela o půl šesté večer a že ten den byl vlak on čase, tedy na mě ještě na nádraží nečekali. Jsou většinou zvyklí, že je vlak spozdčn. Ptám se tedy agenta, kde je Mr. Donáta banka a on mně ukázal na západ. Tedy táhnu do města; prvně potkám Indiána a ten mně slušně pozdravil. — (Pokračování.)

* * *

KOUTEK Paní Radové.

Vážená paní Radová! Četla jsem v chicagské "Spravedlnosti" delší odpověď pana E. St. Vráze na obvinění v Čechách a zde v Americe p. Vojtou Benešem, z netečnosti a nedbalosti vůči Č. N. S. Znám pana Vráze z jeho přednášek, jako velice vzdělaného, zkušeného cestovatele a

(Pokračování na str. 3.)